

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **Ing. R.S.**, zast. JUDr. Bělou Sedláčkovou, advokátkou, se sídlem Václavská 2, Brno, proti žalovanému: **Policejní prezident**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2011 čj. PPR-16928-5/ČJ-2011-99KP,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 8. 11. 2011 čj. PPR-16928-5/ČJ-2011-99KP se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.712 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Běly Sedláčkové, advokátky.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 9. 8. 2011 č. JMK-6356/2011, jímž byl žalobce podle ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o služebním poměru) propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky.

Žalobce v žalobě uvádí, že žalobci byla upřena ústavně zaručená presumpce neviny. Podle jeho názoru pro rozhodnutí podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru je nutné, aby příslušník nebyl pravomocně soudem shledán vinným ze spáchání trestných činů dle písm. a) nebo písm. b), respektive že jednání postihované dle písm. d) je zároveň jednáním závadným, nicméně nepostižitelným soudním výrokem o vině.

Služební funkcionáři nicméně vycházejí toliko z usnesení o zahájení trestního stíhání a vyvozují závěry, které doposud nemohou relevantně učinit ani samy orgány činné v trestním říze. Fakt, že se žalobce dopustil trestné činnosti je tak bezostyšně vyvozován z toho, že proti

žalobci bylo zahájeno trestní stíhání. Ad absurdum by tak musel být propuštěn každý příslušník policie, který by se i na základě evidentně falešného nařčení se stal objektem trestního řízení. Podle § 180 odst. 5 zákona o služebním poměru si přitom služební funkcionář nemůže učinit úsudek o osobním stavu příslušníka a o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo za něj odpovídá. Probíhá-li před příslušným orgánem řízení o předběžné otázce, vyčká služební funkcionář jeho výsledku.

Žalobce podotýká, že obvyklým postupem v případě, že je policista trestně stíhán, je zproštění výkonu služby na dobu, po kterou je policista podezřelý ze spáchání trestného činu. S takovým postupem by žalobce i ve svém případě souhlasil, bohužel však v jeho případě jde o značně medializovanou kauzu. Žalobce chápe možné pohnutky svých nadřízených, které je přiměly k jednání, které je předmětem této žaloby a které bylo vyvoláno značnou reakcí sdělovacích prostředků, ale tyto pohnutky je nijak neomlouvají ani je neopravňují k obcházení či porušování zákona. Medializaci případu žalobce žádným způsobem nezavinil a nemůže za to, že je převážně zmiňováno - neprávem - jeho jméno.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že služební funkcionář není vázán rozhodnutím v trestní věci. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu propuštění ze služebního poměru je institutem, který má evidentně pracovněprávní povahu, nikoliv odpovědnostní, účelem řízení o propuštění příslušníka ze služebního poměru není posoudit otázky spáchání deliktu a jeho trestnosti, nýbrž to, zda jsou či nejsou naplněny podmínky stanovené služebním zákonem k ukončení služebního poměru tímto způsobem. Výsledek vedeného trestního řízení nijak neovlivňuje výsledek řízení o propuštění ze služebního poměru. V dané věci služební funkcionář přesvědčivě dospěl k závěru, že se žalobce vytýkaného jednání dopustil. Vycházel přitom z usnesení státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci. Nebyl dán důvod, aby služební funkcionář vyčkal rozhodnutí v trestní věci. Jestliže služební funkcionář shledal důvody pro propuštění ze služebního poměru, neměl důvod postupovat podle § 40 zákona o služebním poměru a zprostit žalobce výkonu služby. Skutkový stav byl dostatečně zjištěn, důkazy byly vyhodnoceny a promítnuty do závěru o skutkovém stavu věci. Postup služebních funkcionářů v dané věci nebyl nestandardní a odpovídal závažnosti žalobcova jednání. Proto žalovaný navrhuje, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žalobce podal k tomuto vyjádření repliku, ve které zdůraznil, že žalovaný se stále nevyjádřil k tomu, zda porušil či neporušil ust. § 180 odst. 5 zákona o služebním poměru. Žalovaný jen opakuje, že není vázán rozhodnutím v trestní věci, což je v přímém rozporu s obsahem výše citovaného ustanovení zákona. Rovněž nelze souhlasit s tvrzením, že výsledek vedeného trestního stíhání nijak neovlivňuje výsledek řízení o propuštění ze služebního poměru, tedy jako by snad došlo k propuštění žalobce z jiných důvodů, než kvůli zahájení trestního stíhání. Do zahájení trestního stíhání žalobce však nebyl nikdy kázeňsky řešen, ba naopak byl odměňován a mimořádně povýšen. Jakmile bylo zahájeno trestní stíhání, reagoval na toto žalovaný propuštěním žalobce ze služebního poměru. Je tedy očividné, že propuštění žalobce bylo služebními funkcionáři realizováno pouze v důsledku nemeritorního a procesního úkonu v trestním řízení a již samotné zahájení trestního stíhání tak ovlivnilo výsledek řízení o propuštění ze služebního poměru.

Žalovaný na tuto repliku reagoval krátkým vyjádřením, ve kterém poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2013 č.j. 3 Ads 94/2012 - 31.

Ve správním spise je založeno usnesení státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci ze dne 3. 8. 2011 sp.zn. 4VZV8/2011, kterým bylo zahájeno trestního stíhání žalobce a dalších obviněných pro zvlášť závažné zločiny účast na organizované zločinecké skupině podle § 361 odst. 1 alinea druhá trestního zákoníku, vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. b), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, dílem dokonatý, dílem nedokonatý ve stadiu pokusu, zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), písm. c), odst. 3 písm. a), písm. b) trestního zákoníku a přijetí úplatku podle § 331 odst. 2, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku. Žalobce se měl na trestné činnosti podílet tak, že kryl z pozice policisty zařazeného na Inspekci ministra vnitra kriminálně závadovou činnost ostatních policistů tak, že zakládal nebo zajišťoval založení případných podniků a informoval je o případných podnětech či opatřeních směřujících vůči členům skupiny. Z protokolu Okresního soudu v Ostravě ze dne 4. 8. 2011 sp.zn. 0 Nt 3231/2011 dále vyplývá, že dne 4. 8. 2011 byl žalobce podle § 68 odst. 1 trestního řádu vzat do vazby.

Rozhodnutím prvoinstančního služebního funkcionáře ze dne 9. 8. 2011 č. JMK-6356/2011 byl žalobce podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru propuštěn ze služebního poměru. V odůvodnění tohoto rozhodnutí je uvedeno, že dne 8. 8. 2011 bylo služebnímu funkcionáři doručeno citované usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce. Z tohoto usnesení bylo zjištěno, že na území města Brna působila v letech 1998 až 2010 relativně stálá skupina složená z policistů, která „jednak za úplatu ovlivňovala výsledky trestního řízení v přípravné fázi a jednak pohrůzkami spočívajícími zejména v kriminalizaci podnikatelů provozujících živnostenskou činnost v oblasti výroby a distribuce lihu a osob, které se dopustily závažné hospodářské trestné činnosti“. Skupina byla zaměřena výlučně na soustavné páchání úmyslné trestné činnosti za účelem dosažení zisku, přičemž disponovala vnitřní organizační strukturou a z toho vyplývající dělbou práce. Prověřováním bylo zjištěno, že ke členům, kteří se účastnili činnosti této organizované zločinecké skupiny, patřil také žalobce. Zapojení žalobce do činnosti této skupiny vyplývá z obsahu podaných vysvětlení, z vyhodnocení spisového materiálu s názvem „krysa“ a vyhodnocení části trestních spisů zpracovávaných Inspekcí Policie České republiky. Výše uvedené podklady jsou obsaženy v trestním spise vedeném Inspekcí Policie České republiky pod číslem č.j. IN-TC-166/2011, přičemž část těchto podkladů byla opatřena Útvarem odhalování organizovaného zločinu pod č.j. ÚOOZ-52/TČ-2010 před sloučením tohoto spisu do jednoho trestního řízení Inspekcí Policie České republiky.

Na základě podkladů je dostatečně odůvodněn závěr, že se žalobce dopustil shora uvedeného jednání, které popsala celá řada osob, které se vzájemně neznají, nemají k sobě žádný vztah, jednotlivé výpovědi jsou navzájem souladné z hlediska způsobu spáchání a odpovídají také analýzám dosud zajištěných trestních spisů. Ve svém souhrnu tvoří dostatečnou míru pravděpodobnosti požadovanou příslušnými ustanoveními trestního řádu o tom, že byl spáchán trestný čin a dopustil se ho konkrétní pachatel.

Tímto jednáním žalobce porušil služební slib příslušníka bezpečnostního sboru a podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru mohl být propuštěn ze služebního poměru. Zjištění skutkového stavu věci je na takové úrovni, že odůvodňuje postup dle § 184 odst. 2 zákona o služebním poměru, a proto je prvním úkonem v řízení doručení tohoto rozhodnutí.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, ve kterém argumentoval obdobně jako v podané žalobě, zejména porušením zásady presumpce neviny. Žalobce zdůraznil, že nemůže ovlivnit to, že je trestně stíhán, a že pokud se řeší míra společenské škodlivosti jeho jednání, takové posouzení přísluší pouze soudu.

O odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 8. 11. 2011 č.j. PPR-16928-5/ČJ-2011-99 KP tak, že odvolání bylo zamítnuto a prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno.

Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že z usnesení Vrchního státního zastupitelství v Olomouci získal prvoinstanční služební funkcionář informaci, že bylo zahájeno trestní stíhání žalobce pro zvlášť závažné zločiny uvedené shora. Uvedl, že řízení ve věcech služebního poměru je řízením zcela odlišným od trestního řízení a sleduje zcela jiný účel. Jeho účelem není úprava postupu orgánů činných v trestním řízení a jednotlivých stran při posuzování viny příslušníka, ale úprava postupu služebního funkcionáře a policisty při vzniku služebního poměru, jeho změně nebo zániku, popřípadě rozhodování o jiných služebních záležitostech. V řízení ve věcech služebního poměru služební funkcionář postupuje podle zvláštních procesních ustanovení. K dokazování používá služební funkcionář všechny prostředky, jimiž lze zjistit a objasnit skutečný stav věci a které jsou v souladu s právními předpisy. Žalovaný poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které nelze dospět k názoru, že propuštěním ze služebního poměru byla porušena presumpce nevinu zaručená v čl. 4 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. V posuzovaném případě bylo provedeno dokazování a bylo odůvodněno, proč prvoinstanční služební funkcionář dospěl k závěru, že se žalobce vytýkaného jednání dopustil. Jednání žalobce bylo na základě toho možné hodnotit jako zavrženíhodné, neboť bylo nejen v rozporu s obecně přijatými morálními požadavky, ale porušil jím současně i zákonem chráněný zájem společnosti a státu. Svým jednáním žalobce jednal v příkrém rozporu se služebním slibem důsledně dodržovat právní a služební předpisy a neohrozit svým jednáním dobrou pověst bezpečnostního sboru. Protože žalovaný dospěl k závěru, že prvoinstanční služební funkcionář postupoval v souladu s platnou právní úpravou a že rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru splňuje veškeré zákonem požadované náležitosti, podané odvolání zamítl.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť shledal, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisech (§ 76 odst. 1 písm. b/ s. ř. s.).

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Městský soud v Praze se nejprve zabýval námitkou, že služební funkcionáři porušili presumpci nevinu, když rozhodli o vině za trestný čin. Tato námitka není důvodná.

Z rozhodnutí obou stupňů vyplývá, že příslušný služební funkcionář jednoznačně dbal výslovného znění ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru a na základě doložených zjištění posuzoval, zda jednáním žalobce došlo k porušení služebního slibu, zda šlo o jednání zavrženíhodné, které má znaky trestného činu, a zda současně bylo způsobilým ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. K porušení ust. § 180 odst. 5 zákona o služebním poměru nedošlo, neboť v provedené úvaze služebního funkcionáře není vysloven závěr, zda jednáním žalobce byl spáchán trestný čin a kdo za něj odpovídá, služební funkcionář posuzoval toliko, zda jednání žalobce má znaky trestného činu, tj. typově (formálně) jde o jednání atakující objekt některého z trestných činů uvedených v trestním zákoně (např. ochrana života a zdraví osob), zda byla naplněna objektivní stránka takového jednání, tedy zda konání žalobce ohrožovalo chráněný objekt, zda tak byla i příčinná souvislost mezi jednáním a následkem, rovněž tak dospěl i k závěru stran subjektivní stránky – úmyslného zavinění žalobce, jako subjektu. V rozhodnutí není vysloveno, že žalobce spáchal trestný čin, ale toliko, že jednání žalobce má znaky trestného činu.

Ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru ve srovnání s předně uvedenými písm. a) – c) stanoví povinnost rozhodnout o propuštění dříve, než dojde k pravomocnému odsouzení, při splnění v něm vymezených podmínek, a tedy řízení o propuštění příslušníka probíhá nezávisle, byť případně souběžně s trestním řízením. Tato dvě řízení nelze směřovat, předmět každého z nich je odlišný. Rozhodnutím o propuštění ze služebního poměru není konstatován závěr o spáchání trestného činu, jenž přísluší soudu v trestním řízení, ale je jím činěn závěr o tom, zda došlo konkrétním jednáním příslušníka k porušení služebního slibu, zda šlo o jednání zavrženíhodné, které má znaky trestného činu, a zda je toto jednání způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Nedůvodná je tak argumentace žalobce, že tímto postupem došlo k porušení principu presumpce nevinoty dle čl. 40 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, neboť tento princip se váže k rozhodování soudu o vině a trestu za trestný čin. K tomu lze odkázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu, které se toutéž námitkou zabývaly, např. již rozsudek č.j. 5A 56/2002-31, publikovaný pod č. 112/2004 Sb. NSS, či na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 8. 2010 č.j. 10Ca 172/2009-45.

Soud nicméně shledal, že je důvodná námitka, podle níž skutkový stav, z něhož služební funkcionáři při svých rozhodnutích vycházeli, nemá oporu ve spise.

Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 16. 5. 2006, č. j. 7 Ca 104/2005 - 26, který byl publikován pod č. 1422/2007 Sb. NSS, dovodil, že „v řízení o služebním poměru podle zákona ČNR č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, je třeba při zjišťování skutečného stavu věci vycházet zejména z původních důkazů. Je-li možné v dané věci vyslechnout svědky, nemůže dokazování spočívat pouze v provedených úředních záznamech, ale je nutné svědky vyslechnout, a to i za přítomnosti policisty, s nímž je vedeno příslušné řízení ve věci služebního poměru, aby mohly být svědkům kladeny otázky, a policista tak měl i reálnou možnost vyjádřit se ke skutečnostem, které tito svědci uvádějí.“ Podle uvedeného judikátu tedy správní orgán sice může použít také podklady získané od jiných orgánů veřejné moci, avšak své rozhodnutí musí opřít zejména o původní důkazy, které sám provede. Tento závěr lze přitom aplikovat i na nyní projednávanou věc, neboť i v ní žalovaný rozhodl o potvrzení rozhodnutí o propuštění stěžovatele ze služebního poměru na základě podkladů opatřených od orgánů činných v trestním řízení, aniž jejich správnost ověřil vlastním dokazováním (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012 č.j. 4 Ads 89/2011-145).

V projednávaném případě bylo o propuštění žalobce ze služebního poměru navíc rozhodnuto pouze na základě usnesení o zahájení trestního stíhání. Usnesení o zahájení trestního stíhání však je listina, která ve vztahu k propuštění ze služebního poměru nedokazuje nic relevantního. Prokazuje toliko to, že je zde dáno důvodné podezření, že žalobce se dopustil skutků, pro něž je stíhán, a že tyto skutky jsou trestným činem, nejde však o dokument, který by bylo možno brát jako definitivní důkaz o skutkovém stavu věci. Takovými důkazy by případně mohly být listiny založené v trestním spise, s nimiž se příslušný služební funkcionář nahlédnutím do tohoto spisu seznámil. Jako dostatečný důkaz ve správním řízení však není možno použít usnesení o zahájení trestního stíhání, které obsah těchto listin popisuje, neboť mají-li být listiny založené v trestním spise současně použity jako důkaz v řízení o propuštění ze služebního poměru, musí být tyto listiny (alespoň v kopii) založeny do správního spisu, aby se s nimi mohl příslušník seznámit, vyjádřit se k nim a aby případně mohl polemizovat se závěry, které z těchto dokladů dovozují orgány činné v trestním řízení a služební funkcionáři, či případně aby mohl navrhopvat důkazy, jimiž by zpochybnil věrohodnost či vypovídací hodnotu takových důkazů. Stejně tak jako i v trestním řízení je možno činit závěry o vině či nevině obviněného teprve poté, co budou všechny

důkazy řádně provedeny v řízení před soudem, je nutno trvat i ve správním řízení na tom, aby byly činěny právní závěry jen na základě důkazního řízení provedeného po procesní stránce zákonným způsobem, tedy zejména za účasti žalobce.

Soud jednoduše nemůže přezkoumat správnost závěrů, které z listin obsažených v trestním spise dovodili služební funkcionáři, za situace, kdy se s těmito listinami neměl možnost seznámit.

Jsou-li jako podklad pro rozhodnutí použity určité listinné důkazy, musí být účastníku řízení (a následně i správnímu soudu) umožněno se s těmito listinami seznámit a vyjádřit se k nim. Pokud tedy nejsou založeny alespoň v kopii do správního spisu, pak nezbývá, než těmito listinami provést důkaz podle § 53 odst. 6 správního řádu a provedení takového důkazu ve správním řízení musí mít příslušník možnost se zúčastnit. O provedení takového důkazu sepíše správní orgán protokol, v němž bude obsah předmětných listin zachycen způsobem, k němuž bude mít účastník možnost se vyjádřit. V daném případě se však nahlédnutí do trestního spisu událo naprosto bez vědomí žalobce a dokazování tak proběhlo bez toho, aniž by se mohl žalobce účastnit.

Pokud by soud akceptoval postup, který služební funkcionáři v daném případě zvolili, otevřela by se služebním orgánům možnost rozhodovat zcela libovolně a jejich rozhodnutí by fakticky nebylo možno přezkoumat, neboť ani účastníkům řízení ani soudu by nebyla dána reálná možnost seznámit se s podklady, o něž služební orgány svá rozhodnutí opírají. Něco takového je ovšem v demokratickém právním státě zcela nepřipustné.

Za situace, kdy soud dospěl k závěru o tom, že skutkový stav, z něhož žalovaný při svém rozhodování vycházel, nemá oporu ve spise, bylo by zcela zbytečné zabývat se námitkami mířícími proti právním závěrům vyvozeným z tohoto (procesně zcela vadně zjištěného) skutkového stavu, neboť by to bylo předčasné.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů za 3 úkony právní služby po 2100 Kč (za převzetí věci a sepsí žaloby), a 3 režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 7.200 Kč. K tomu se připočítává daň z přidané hodnoty ve výši 21 %, jíž je žalobcova advokátka plátcem, ve výši 1512 Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč. Proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 11.712 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. května 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu